

PARAULES DE VIDA

Orar i treballar per la unitat

Cada any, del 18 al 25 de gener, les esglésies i comunitats cristianes de tot el món ens unim per celebrar l'octavari d'oració per la unitat dels cristians. Al demanar a Déu el do de la unitat, no fem una altra cosa que unir-nos a l'oració que Crist li va dirigir al Pare en l'última Cena i fer-la nostra: «*Et demano, Pare, que tots visquen units. Com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu, que també ells estiguen en nosaltres. D'aquesta manera el món creurà que tu m'has enviat*» (Jn 17,21).

Aquesta oració comuna és un signe d'humilitat per la nostra banda. Estem reconeixent que no som plenament fidels al que Crist va voler que fóra la seua Església, i que la divisió, que té el seu origen en els nostres pecats, és un antisigne perquè dificulta la fe en Crist i la unió de tots els homes entre si. Però també és un gest amb el qual li estem dient al món que, malgrat les divisions existents entre nosaltres i les dificultats concretes i reals per aconseguir la unitat, els cristians volem ser obedients a la voluntat del Senyor, que vol que, enmig d'un món on hi ha tants enfrontaments i ruptures entre les persones i els pobles, l'Església siga, en paraules de sant Agustí, «*món reconciliat*». Per això, aquest desig de Crist no es podrà realitzar plenament mentre hi haja separacions entre els qui creiem en Ell. Com més units estiguem, més eficaç serà la missió de l'Església, que consisteix a treballar perquè tota la família humana arribi a ser una única família dels fills de Déu.

Si mirem el que ens falta per aconseguir la unitat, tal vegada ens podem desanimar: tenim la sensació que el camí recorregut fins avui pel moviment ecumènic ha obtingut pocs resultats. En canvi, tenint una perspectiva històrica àmplia, descobrim que les relacions entre les grans confessions cris-

tianes han millorat molt i que, a poc a poc, es van superant molts prejudicis. Per això no podem deixar de preguntar-nos què és el que podem seguir fent per avançar en el camí cap a la unitat.

En primer lloc hem de pregar. L'oració no és manifestació de la impotència humana per aconseguir un objectiu. És el reconeixement de què tot do ve de dalt: també l'assoliment consumat que la unitat de l'Església solament pot venir de Déu i no pot ser obra nostra. L'oració és un gest d'humilitat. Eixa humilitat la va viure Crist quan va pregar demanant al Pare el do de la unitat.

Però no oblidem que la unitat no s'aconseguirà sense nosaltres. Per això hem de treballar també esforçant-nos per avançar en el camí de la santedat per la unió amb Déu; establint relacions fraternes amb els cristians d'altres esglésies que coneixem; i aprofundint en el coneixement de la fe i en el perquè de les veritats cristianes. Açò no dificulta, sinó que ajuda en el diàleg entre les esglésies.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

La fe no és una doctrina (II)

El segon moviment de l'exercici de pensar és l'elecció. Viure és escollir, però pensar també és elegir. Cal triar què es llegeix, a qui s'escolta, què s'estudia i per a què. L'opció cristiana és una elecció, però una elecció en la que actua el cor i el cap. Pensar aquesta elecció és consubstancial a la vida del cristià adult i, en pensar-la, he de poder justificar la tria en un marc on hi ha altres legítimes opcions.

La distinció és la tercera eina del pensament. La fe genera llenguatge, paraules, mots, idees i

conceptes que abans no existien i que es construeixen per poder dir el que sempre transcendeix la ment humana. Pensar és emparaular, dir les coses, dir-les el millor possible, expressar correctament el món, no tan sols el món exterior, sinó el propi, el que vertaderament interessa. Segons Plató, les paraules són, a la vegada, un mitjà i un instrument del pensament. Pensar és distingir, saber fer distincions entre els objectes.

El darrer element és la contradicció. El pensament progressa quan, com en un judici, discuteix amb si

mateix i suscita continuadament una espècie de contradicció interior. Les contradiccions irrompen quan la persona que ha fet l'opció cristiana es disposa a pensar allò que creu.

L'opció cristiana, lluny de congelar l'activitat del pensament, l'estimula i l'excita en el màxim grau. Si la fe fa possible el pensament, no és menys cert que el pensament purifica la fe, possibilita una fe crítica i madura, digna de l'ésser humà.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Orar y trabajar por la unidad

Cada año, del 18 al 25 de enero, las iglesias y comunidades cristianas de todo el mundo nos unimos para celebrar el octavario de oración por la unidad de los cristianos. Al pedir a Dios el don de la unidad, no hacemos otra cosa que unimos a la oración que Cristo le dirigió al Padre en la última Cena y hacerla nuestra: «Te pido, Padre, que todos vivan unidos. Como tú, Padre, estás en mí y yo en ti, que también ellos estén en nosotros. De este modo el mundo creará que tú me has enviado» (Jn 17,21).

Esta oración común es un signo de humildad por nuestra parte. Estamos reconociendo que no somos plenamente fieles a lo que Cristo quiso que fuera su Iglesia, y que la división, que tiene su origen en nuestros pecados, es un antisigno porque dificulta la fe en Cristo y la unión de todos los hombres entre sí. Pero también es un gesto con el que estamos diciendo al mundo que, a pesar de las divisiones existentes entre nosotros y las dificultades concretas y reales para alcanzar la unidad, los cristianos queremos ser obedientes a la voluntad del Señor, que quiere que, en medio de un mundo en el que hay tantos enfrentamientos y rupturas entre las personas y los pueblos, la Iglesia sea, en palabras de san Agustín, «mundo reconciliado». Por ello, este deseo de Cristo no se podrá realizar plenamente mientras haya separaciones entre quienes creemos en Él. Cuanto más unidos estemos, más eficaz será la misión de la Iglesia, que consiste en trabajar para que toda la familia humana llegue a ser una única familia de los hijos de Dios.

Si miramos lo que nos falta para alcanzar la unidad, tal vez nos podemos desanimar: tenemos la sensación de que el camino recorrido hasta hoy por el movimiento ecuménico ha conseguido pocos resultados. En cambio, teniendo una perspectiva histórica amplia, descubrimos que las relaciones entre las grandes confesiones cristianas han mejorado mucho y que, poco a poco, se van superando muchos prejuicios. Por ello, no podemos dejar de preguntarnos qué es lo que podemos seguir haciendo para avanzar en el camino hacia la unidad.

En primer lugar hemos de orar. La oración no es manifestación de la impotencia humana para alcanzar un objetivo. Es el reconocimiento de que todo don viene de lo alto: también el logro consumado de que la unidad de la Iglesia sólo puede venir de Dios y no puede ser obra nuestra. La oración es un gesto de humildad. Esa humildad la vivió Cristo cuando oró pidiendo al Padre el don de la unidad.

Pero no olvidemos que la unidad no se alcanzará sin nosotros. Por ello hemos de trabajar también esforzándonos por avanzar en el camino de la santidad por la unión con Dios; estableciendo relaciones fraternas con los cristianos de otras iglesias que conozcamos; y profundizando en el conocimiento de la fe y en el porqué de las verdades cristianas. Esto no dificulta, sino que ayuda en el diálogo entre las iglesias.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

«Art i Arquitectura a l'església de l'Assumpció de Vallibona»

Quasi un centenar de persones acudiren dissabte 9 de desembre, a l'església de Vallibona, a l'acte de la presentació del llibre **Art i Arquitectura a l'església de l'Assumpció de Vallibona**, editat per l'Ajuntament de Vallibona i bellament dissenyat, maquetat i imprès en la Impremta Provincial de la Diputació de Castelló.

En el mes d'agost ja tinguérem un acte solemne amb la benedicció per part del Sr. Bisbe i **inauguració del museu de les pintures d'una part del sostre medieval de l'església** «que no es veu», com deia Arturo Zaragoza. El dia 9 va ser el colofó amb la presentació d'aquest llibre preciós pels seus articles i les seues fotografies que fan ressaltar molt més la importància del museu i la resta de taules pintades que estan en el seu lloc.

El llibre està dividit en tres parts:

- **La iglesia parroquial de Vallibona y los techos pintados medievales valencianos**, per Arturo Zaragoza Catalán;
- **El interior barroco de Vallibona (un espacio dentro de otro)**, per Mn. Joaquín Iturat García;
- **Aproximació a l'orfebreria de la parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu de Vallibona**, per Josep Lluís Gil Cabrera, amb una gran quantitat i excel·lent qualitat de fotografies.

L'acte conduït per Salvador Oliver, president de l'associació Amics de Vallibona, tingué diversos parlaments: En primer lloc, l'actual rector de la Parròquia,

Mn. Jenaro Cachaca, agrai el treball portat a terme per les diferents institucions que han fet possible aquesta obra. En segon lloc, Josep Lluís Gil, amb una gran pedagogia, utilitzant la pantalla, ens mostrà totes les fotografies de l'orfebreria de la parròquia, explicant els detalls i simbolismes de les creus parroquials, de la custòdia, dels calzes, del coixí, corona i lluna de la Mare de Déu d'Agost, de la relíquia de Sant Domingo... En tercer lloc, Arturo Zaragoza ens va fer gaudir, una vegada més, de tot el sostre mudèjar, passant després a l'antiga capella del Sagrari, restaurada, per fer tota classe d'explicacions de les pintures. Tots tres, en els seus escrits i de paraula, van ressaltar la qualitat d'aquest museu, de l'orfebreria i de l'interior barroc de l'església de Vallibona. De fet, en aquests quatre mesos, ja han passat 1.500 visitants. Això en una població tan petita és tot un èxit.

Mn. Paco Vives

Trobada del Nadal a la Residència Sant Miquel

L'Hospitalitat de Lourdes, ja té com a tradició, prop del Nadal, fer una trobada a la Residència Diocesana d'Ancians Sant Miquel de Tortosa. Aquest any fou el dissabte 16 de desembre.

Un grup de gent de l'Hospitalitat ens vam trobar a les 17 h per celebrar l'Eucaristia acompanyats pels residents. El nostre president, Ferran Carles, ens animà a continuar el camí de l'Advent; l'Eucaristia presidida pel nostre consiliari Mn. Jordi i concelebrada pels preveres residents; els cants acompanyats per guitarres i les pregàries van donar sentit al que fem com a cristians. En acabar, vam anar a una sala on vam compartir torrons, nades i molta alegria. Donem les gràcies a la direcció de la Residència per la seva implicació en aquest acte.

Mn. Jordi Centelles

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

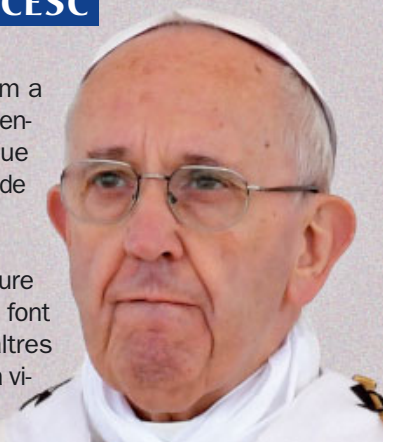

@Pontifex: «La fe és una gran companya de vida: ens fa viure en primera persona la presència d'un Pare que mai no deixa soles les seves criatures» (16 de novembre).

@Pontifex: «La misèria no és una fatalitat: té unes causes que cal detectar i eliminar, pel bé de tants germans i germanes» (16 de novembre).

@Pontifex: «Cal que anem a trobar els pobres i que aprenem a compartir, fem que aquest sigui el nostre estil de vida» (18 de novembre).

@Pontifex: «Que el somriure senzill i pur de Maria sigui font d'alegria per a tots nosaltres davant les dificultats de la vida» (21 de novembre).

Festa votiva del Santíssim i segon aniversari de la Llar Bet-Hània

El passat 9 de desembre, el bisbe Enrique presidia la Missa d'una festa votiva que la població d'Amposta dedica al Santíssim Sagrament. Segons la tradició, en ple mes de setembre, davant l'amenaça d'una forta granissada, precedida per un fort temporal de pluja, que amenaçava destruir la collita, un grup de persones de la pagesia van demanar treure el Santíssim en processó per la plaça de l'església. El rector accedí, i un cop el Santíssim sortí de l'església la pluja diluvial amainà, el cel emblanquinat amb signes evidents d'intensa calamarsada desaparegué adquirint el color blau habitual d'aquestes terres en temps de bonança.

A petició del poble, s'establí un dia d'acció de gràcies dedicat al Santíssim. Es va pensar al voltant de les fires de la Immaculada; fires agrícoles i ramaderes que agrupaven el món de la pagesia i ramaderia. I s'establí el 9 de desembre, el dia següent de la festa de la Immaculada.

Fa dos anys, tal dia com avui, el bisbe Enrique beneïa **Llar Bet-Hània**, una casa d'acollida. Per exprés desig del Consell de Parròquia i del Patronat de la Fundació Natzaret, es va acordar celebrar, en aquest mateix dia, una missa per l'etern descans de les ànimes de **Maria Cinta i Teresita Pech Chavarría**, benefactores d'aquesta llar d'acollida; també per les fundadores de Natzaret, les **senyores Ignàcia Olmos, Amèlia Roig, Emília i Leonor Ramon**. Llar Bet-Hània actualitzava, d'aquesta manera, l'esperit i la finalitat de la Fundació Natzaret.

Totes dues fundacions són fruit de persones cristianes, compromeses amb l'Església i amb la societat ampostina en la que van viure. En aquesta missa de gratitud al Santíssim, es volia donar gràcies al Senyor per totes les persones voluntàries, comerços, establiments, institucions socials

i religioses, especialment a Càritas Interparroquial, ja que gràcies a totes aquestes persones i entitats, en lo que va d'any, és a dir **en aquests onze mesos de 2017, de gener a novembre, s'han pogut servir 5.138 dinars, s'han facilitat 236 allotjaments (sopar, dormir i esmorzar), s'han atès a 191 persones que s'han pogut dutxar i a 120 persones que se'ls ha servit un entrepà.**

És en l'acció i actitud d'aquestes persones i entitats que hi veiem la mà del Senyor; per això en volem donar gràcies a Déu en la celebració d'aquesta Eucaristia en la què, des de temps immemorial, la ciutat d'Amposta en dóna gràcies a Déu en record d'aquell joïós esdeveniment.

Mn. Ramon Font

Retiro espiritual de Adviento

En la Casa de Espiritualidad San Enrique de Ossó, de las religiosas teresianas, ha tenido lugar el retiro de Adviento dirigido a sacerdotes y diáconos de la diócesis. Éramos unos cuarenta. Han sido unos momentos de encuentro con el Señor expuesto en el altar, momentos de reflexión dirigida por el Sr. Obispo y, a su vez, momentos de diálogo sacerdotal en las tertulias ocasionales entre sacerdotes de distintas generaciones y lugares de la diócesis.

Con el rezo de la Hora Menor empezaba la meditación que el Sr. Obispo dirigió al grupo sacerdotal sobre distintos aspectos de su ser y su apostolado. La dignidad, por ejemplo, no le viene dada, al sacerdote por el reconocimiento social o político, sino por haber sido llamado por el Señor a una amistad privilegiada. El sacerdote es «amigo de Dios» porque «Dios es su amigo». ¡Nada menos! Sí, esta es nuestra valoración. Lo que cuenta no son los bienes materiales, ni políticos, ni la consideración social; lo que cuenta es Dios, tanto en la vida temporal como, sobre todo, en la eterna.

Al final del encuentro no faltó el intercambio de ideas y pensamientos, así como de informaciones de actividades previstas o de la situación de los sacerdotes enfermos.

Mn. Antonio Bordás

AGENDA

- ▶ **Dimecres 24**, Castellfort, durant la tarda, Visita Pastoral.
- ▶ **Divendres 26**, Forcall, Visita Pastoral.
- ▶ **Dissabte 27**, Tortosa, Patronat, durant el matí, Assemblea de Mans Unides. / Amposta, Parròquia Sagrat Cor de Jesús, a les 20 h, confirmacions interparroquials.
- ▶ **Diumenge 28**, Forcall, a les 12 h, Missa Estacional i confirmacions. / Castellfort, a les 16.30 h, Missa Estacional.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2S 5,1-7.10 / SI 88 / Mc 3,22-30]. Sant Vicenç (Vicent), diaca a Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV); sant Anastasi, monjo persa i mr.; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana.

23. □ Dimarts [2S 6,12b-15.17-19 / SI 23 / Mc 3,31-35]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora. ■ **Tortosa**: Sant Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indoxina, 1745), nat a Tortosa. Esposalles de la Mare de Déu; sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emerenciana, vg. i mr.

24. □ Dimecres [2S 7,4-17 / SI 88 / Mc 4,1-20]. Sant Francesc de Sales (Savoia, 1567 - Lió, 1622),

bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors; sant Felicià, bisbe i mr.; Mare de Déu de la Pau (Ronda).

25. □ Dijous [Fets 22,3-16 (o bé: Fets 9,1-22) / SI 116 / Mc 16,15-18]. Conversió de Sant Pau, apòstol, camí de Damasc (Ac 9,1-22); sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. i mr.

26. □ Divendres [2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / SI 50 / Mc 4,26-34]. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus, bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I); santa Paula (o Pola), viuda, deixeblla de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Citeaux.

27. ■ Dissabte [2S 12,1-7a.10-17 / SI 50 / Mc 4,35-41]. Santa Àn-

gela de Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535). □ **Tortosa**: Sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre, 1840 - Gilet, València, 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ). Sant Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. ■ Diumenge vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Dt 18,15-20 / SI 94 / 1C 7,32-35 / Mc 1,21-28]. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònídes, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família; **Lleida**: sant Valeri, bisbe.

Diumenge III de durant l'any (B)

COMENTARI

Cal convertir-se per acollir la Bona Nova

Jonàs és més aviat anti-profeta: a la 1a part del llibre (cp. 1-2) desobeïx l'ordre divina d'anar a Nínive a predicar la conversió: *decidí fugir cap a Tarsis, lluny del Senyor*. Al final (cp. 4) *es prengué molt malament la conversió de Nínive i el perdó misericordiós de Déu*.

Però a la 2a part del llibre (cp. 3) sí apareix obeïnt: predica fent realitat el desig de Déu: *La gent de Nínive cregué en Déu, proclamaren un dejuni, es convertiren i s'apartaren del mal camí*. Per això Déu *es va desdir de fer caure sobre ells la desgràcia amb què els havia amenaçat*.

Missatge: Nínive, símbol de ciutat allunyada de Déu, és on el Senyor envia el seu profeta per anunciar-los la Bona Notícia. Com avui amb el repte de la Nova Evangelització.

No podem perdre l'oportunitat present. L'única oportunitat que tenim per actuar com a testimonis de Crist és *la present*: les passades ja no les tenim i les futures tampoc.

La crida paulina a viure «*com si no..*» no és impertorbabilitat estoica sinó participació amb distanciament interior.

Per a l'Apòstol, l'únic valor absolut és Déu i el seu Regne.

Com avui: envers els corrents del nostre món, ni adoració, ni rebuig, ni indiferència, sinó participació noble amb pertinença absoluta al Senyor.

Jesús es presenta a Galilea predicant la Bona Nova de Déu. Si per a Joan *el Regne del cel és a prop* (Mt 3,2), ara per a Jesús *ha arribat l'hora*.

Quina? No la de circumstàncies hipotèticament favorables al Projecte Salvador de Déu, sinó *l'hora quan Déu envià el seu Fill* (Ga 4,4).

Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova: per a Jesús la 2a exhortació (*creieu en la Bona Nova*) motiva i dona força a la 1a (*convertiu-vos*). Cal convertir-nos per acollir el *tresor amagat* que Jesús ens ofereix.

La crida de Jesús als Dotze és un fet clau: la primera acció del Ministeri de Jesús. Només compta la iniciativa del Senyor amb la resposta lliure i generosa dels cridats.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia de Jonàs

(Jo 3,1-5.10)

El Senyor va fer sentir a Jonàs la seva paraula i li digué: «Vés a Nínive, la gran capital, i proclama-hi el que jo et diré.» Jonàs se n'anà a Nínive, tal com el Senyor li havia manat. Nínive era una ciutat grandiosa. Per recórrer-la tota calia fer tres dies de camí. Jonàs començà a fer una jornada de camí dintre la ciutat i cridava: «D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda.» La gent de Nínive cregué en Déu: proclamaren un dejuni i, des dels més poderosos fins als més humils, es vestiren de sac negre. Déu veié que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí, i es va desdir de fer caure sobre d'ells la desgràcia amb què els havia amenaçat.

▶ Salm responsorial (24)

R. *Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encaminu-me en la vostra veritat, / instruïu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / Compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

(1Co 7,29-31)

Vull dir, germans, que no podem deixar perdre l'oportunitat present. Des d'ara, els qui tenen muller han de viure com si no en tinguessin, els qui ploren, com si res no els fes plorar, els qui estan contents, com si res no els alegrés, els qui compren, com si no tinguessin res, i els qui treuen profit d'aquest món, com si no en traguessin cap, perquè aquest món que veiem amb els ulls passa aviat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 1,14-20)

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la bona nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.» Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors. Jesús els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Inmediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Poc més enllà veié Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca repassant les xarxes. Els cridà immediatament, i ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca, i se n'anaren amb Jesús.

▶ Lectura de la profecia de Jonàs

(Jon 3,1-5.10)

El Señor dirigió la palabra a Jonás: «Ponte en marcha y ve a la gran ciudad de Nínive; allí les anunciarás el mensaje que yo te comunicaré». Jonás se puso en marcha hacia Nínive, siguiendo la orden del Señor. Nínive era una ciudad inmensa; hacían falta tres días para recorrerla. Jonás empezó a recorrer la ciudad el primer día, proclamando: «Dentro de cuarenta días, Nínive será arrasada». Los ninivitas creyeron en Dios, proclamaron un ayuno y se vistieron con rudo sayal, desde el más importante al menor. Vio Dios su comportamiento, cómo habían abandonado el mal camino, y se arrepintió de la desgracia que había determinado enviarles. Así que no la ejecutó.

▶ Salmo responsorial (24)

R. *Señor, enséñame tus caminos.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios

(1Cor 7,29-31)

Digo esto, hermanos, que el momento es apremiante. Queda como solución que los que tienen mujer vivan como si no la tuvieran; los que lloran, como si no lloraran; los que están alegres, como si no se alegraran; los que compran, como si no poseyeran; los que negocian en el mundo, como si no disfrutaran de él: porque la representación de este mundo se termina.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 1,14-20)

Después de que Juan fue entregado, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios; decía: «Se ha cumplido el tiempo y está cerca el reino de Dios. Convertíos y creed en el Evangelio». Pasando junto al mar de Galilea, vio a Simón y a Andrés, el hermano de Simón, echando las redes en el mar, pues eran pescadores. Jesús les dijo: «Venid en pos de mí y os haré pescadores de hombres». Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron. Un poco más adelante vio a Santiago, el de Zebedeu, y a su hermano Juan, que estaban en la barca repasando las redes. A continuación los llamó, dejaron a su padre Zebedeu en la barca con los jornaleros y se marcharon en pos de él.